

Rock Pop č.11/2005
Rozhovor s Kärtsym Hatakkou
Text: Marek Kukla

KREVNÍ VZOREK SMÍŠKA SEVERSKÉHO

Objekt našeho zájmu se právě za poněkud zamračeného odpoledne prochází helsinským parkem. Najdou se tací, podle nichž už mu byvší pestrá pírká dávno vypelichala...Nicméně, tento druh se stále nachází ve věku víc než produktivním, o čemž svědčí jeho čerstvá, výjimečně bohatá snůška, a nadále se vyznačuje charakteristicky sveřepou houževnatostí. Možná už nepatří k živočichům vzácným. Paradoxně však možná k tím víc ohroženým. Třeba i proto tak rád zanáší i v našich krajích – zanedlouho ostatně opět budeme mít příležitost na vlastní srst zjistit, jestli je pořád jak z divokých vajec. Možná, že z infekčních nemocí není vždycky nutno mít obavy...Haló, to je Kärtsy Hatakka?

Na vaší nové, v pořadí deváté desce máte neuvěřitelných sedmnáct skladeb – opravdu poctivá porce...

No, ono se totiž ve skutečnosti jedná o dvojalbum. My obvykle dlouhé desky netočíme, protože je sami nesnášíme, ovšem tentokrát jsme chtěli vydat regulérní dvojCD. Našemu novému vydavatelství se ten nápad ale moc nelíbil (smích), takže jsme se nakonec rozhodli dát všechnen materiál na jeden disk. Doprospědí nahrávky jsme dali minutu ticha – což záměrně evokuje dvě strany vinylových desek -, aby se posluchač mohl dojít vyčůrat, namazat si chleba a tak ... (smích). Vydržet sedmdesát minut bez přestávky by bylo fakt moc.

Blood Sample je hodně rozmanité album, ale přitom pořád dost tvrdé. Má to být reakce na relativní sevřenost vaší předchozí desky Rare Species?

Řekl bych, že v porovnání s Rare Species jsme se tentokrát dostali do trochu jiné nálady – na minulé desce jsme se sešli po dvouleté pauze a chtělo se nám udělat všechno jednoduše a snadno, napsat přímočaré rockové písničky, jenom abychom při tom bavili. Teď už jsme do toho ale zase zahučeli naplno, znovu jsme se začali věnovat muzice víc, a tak jsme chtěli natočit něco náročnějšího, vlastně se tak trochu vrátit do období alb Space Avenue a Radium Round. A je to trochu tvrdší, to máš pravdu – možná, že jsem zase začal víc poslouchat metal – asi pět nebo šest let jsem ho totiž neposlouchal vůbec. Hudebně byl podle mě v krizi; lidi se vraceli do 80.let, k Iron Maiden, a to mně vůbec nic neříká. Teď se ale scéna docela nakopla, a i možná proto do ní Waltari zase zabrousili.

Oslovil tě z ní někdo konkrétní?

No, hlavně ty nu-metalový kapely – nejdřív jsem poslouchal Linkin Park a Limp Bizkit, ale teď jsem přešel na Soulfly, Korn a podobně. Tyhle kapely metal přivedly do nové dimenze, a to mě vždycky zajímá. Možná, že crossover Linkin Park a Limp Bizkit mým uším zněl hodně povědomě proto, že něco podobného jsme dělali řadu let... (smích). Kapely jako Korn mě ale fakt zase jednou dokázaly odrovnat, protože je skvělé slyšet nějakou metalovou muziku, která zní čerstvě, a ne jako revival minulého století. A na druhé straně jsem pro sebe možná trochu znovuobjevil starou metalovou školu a začal skládat trochu pod vlivem staré Metaliky a tak – to je prostě paráda, které se holt nikdy nevzdám.

Tak proto ty trashmetalové pasáže – už jenom použití dvou kopáků mluví za vše...

Jo jo, to je taky pravda, ale nemyslím, že bych se ubíral nějakým směrem, spíš bych řekl, že metal teď zase začíná být v kursu. V 90. letech byla tvořivější taneční scéna a metal začal usínat, ale teď jakoby se to trochu obrátilo: metal se rozjíždí a taneční scéna je v současnosti docela mrtvá... (smích).

Má to všechno snad něco do činění s názvem nové písně Back To The Audio?

Jo, trochu jo. A taky je to o docela krutém faktu, že když začneš nahrávat desku, tak na všechny ostatní věci ve svém životě musíš zapomenout, jelikož se natolik ponoříš do hudby, že nemáš... Třeba přítelkyně si vždycky stěžují: „Ty pořád hraješ, furt někde couráš a nejseš doma...“ Na to člověk nemůže říct nic jiného, než že je to jeho práce a musí to takhle dělat, pokud to chce dělat dobře. Jinak to prostě nejde. Možná se najdou někteří lidé, podle nichž je dělat muziku hrozně jednoduché, jenže tak to vůbec není. Dneska je všude kolem tolik dobré muziky, že ve studiu vždycky musíš jet na 100% a vůbec nic nesmíš zanedbat.

Tentokrát jste vedle nového alba připravili i vaše první DVD Rare Species Alive, na němž se vedle koncertu a klipů nachází i dvouhodinová porce dokumentárních záběrů z vašeho „zákulisí“ – to je asi taky jedna z těch věcí, kterým jste se museli věnovat na oněch 100%?

Přesně tak. Byla to vlastně záležitost loňského roku: v červenci jsme dokončili turné k Rare Species a zbytek roku jsme věnovali sestavování DVD, což nakonec bylo práce jako na kostele. Na druhou stranu bylo probírání se našimi archivy hrozně zajímavé, poněvadž to obvykle moc nedělám. Možná to také trochu poznamenalo Blood Sample a zavedlo to příčinu k tomu, proč se na desku vrátil duch starých Waltari (smích), ty staré metalové postupy a tak. Možná jsem lidem chtěl dokázat, že ještě neumírám ani neměknu, ale že jsem pořád ve formě, stejně jako dřív – a kapela stejně tak. (smích)

Překvapilo tě na probírce archivy něco do té míry, že by tě to až udivilo?

Jo, hlavně mě hodně překvapilo zjištění, že je něco jiného něco dělat a něco jiného o tom jen přemýšlet. Z 90. let jsem si toho moc nezapamatoval, byly tak rychlé a všeho plné, že jsem si v podstatě ani nenašel čas na to, abych se zastavil a užil si všeho, co jsme dělali. Takže dokonce i mě samotného překvapilo, kolik jsme toho za posledních patnáct let stihli. (smích) Od toho taky ale máme život, že jo. Fakt jsme si to užili. Všichni jsme už nějakých patnáct let profesionální muzikanti, ale až teď si s překvapením začínáme uvědomovat, kolik jsme toho už vlastně udělali. Navíc si vůbec nepřipadáme staří – cítíme se spíš tak, jako bychom se nacházeli někde v polovině. (smích)

Na novém albu máte písně o dvou městech, Helsinkách a New Yorku...

No, vlastně jich na ní je celá řada: Wide Awake je píseň z Paříže, Pigeons s latinskými vlivy jsou ze Španělska, All Roads jsou o Německu, Julia o Anglii... a Aching Eyes o zaměstnancích firmy Nokia! (smích) Vlastně je to takové koncepční album o současné podobě Evropy. Výchozím bodem jsou samozřejmě úvodní Helsinky, jelikož je to naše domovské město, z něhož vyrážíme do různých koutů Evropy.

Možná je škoda, že jste na album nezařadili také skladbu o Praze...

No, tentokrát sice ne, ale v minulosti jsme už o Praze hodněkrát zpívali, takže... Upřímně: v tomhle směru jsme se původně domlouvali s Lenkou Dusilovou, ale vzhledem k tomu, že teď byla zaneprázdněná nahráváním své nové desky, jsme tyhle plány odložili. Snad bychom s ní mohli udělat speciální singl nebo něco podobného... Mimochodem, loni jsme si společně trochu zahráli na závěr open air festivalu na Vostrově u Mnichova Hradiště... Vážně, Česko je pro mě jako druhá vlast – v Praze jsem před lety strávil hodně času a v Čechách jsem tenkrát koneckonců měl i dvě přítelkyně.